

บทสรุป

สัตตะธัมมะธาตุ : ทฤษฎีเดียว อธิบายทุกสรรพสิ่ง

สัตตะธัมมะธาตุ เป็นส่วนผสมของ ‘ศาสตร์’ และ ‘ศาสน์’

การเกิดและการตาย ต่างก็เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง ที่มนุษย์ทุกคนต้องพบ. โดยธรรมชาติมนุษย์ มักยินดีกับการได้เกิด มากกว่าความตาย. ธรรมชาติ เกิดจากการปรุงแต่งขั้นธ-5. แท้จริงแล้วขั้นธ-5 ก็ไม่ใช่ตัวตน. เมื่อถึงเวลาหนึ่ง ความแก่ ความตายมาเยือน พวกเขา ก็ประสบกับความทุกข์ ความโศกเศร้า นานาประการ. นี่คือนิยามของ ธรรมชาติ ที่มนุษย์กลัวกันทุกคน.

ปัญหาความกลัวตาย (ไม่อยากตาย) กับ ความตาย (แต่ต้องตาย) เป็นปัญหาที่ปรากฏอยู่บนด้านทั้งสอง ของเหรียญเดียวกัน, เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไร. สรรพก็คือ มนุษย์ไม่รู้วิธีแก้ปัญหามรณะ พอ ๆ กับไม่รู้วิธีแก้ปัญหามรณะ. ความไม่รู้ของทั้งสองข้อนี้ คือ ไม่รู้ต้นเหตุของการเกิด (สมุทัย), ไม่รู้วิธีการดับ (อสังขาร) ว่า ตายอย่างไรที่จะไม่ต้องมาเกิดอีก. ความไม่รู้ เกิดจากการถูกรอบงำโดย ‘รสอร่อย’ (อสังขาร), จึงเป็นเหตุให้ไม่รู้โทษของการถูกรอบงำ (อาทีนวะ), และ มองไม่เห็นวิธีที่จะพาตนเองออกไปให้พ้น (นิสสรณะ) จากความเกิดและความตาย ที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่.

มนุษย์ปุถุชน ซึ่งมีจำนวนมากมาย เชื่อว่า ชีวิตหนึ่งเกิดมาแค่ครั้งเดียว ตายแล้วก็จบกันไปเวลาที่เหลืออยู่ จึงต้องเสพสุขให้มากเข้าไว้. พวกเขาจึงหันไปพึ่งวิทยาการด้านวิทยาศาสตร์ ค้นหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ชีวิตยั่งยืน ไม่เจ็บป่วย และเสพสุขได้อย่างไม่มีข้อจำกัด. ปัญหามรณะของพวกเขา จึงกลายเป็นเรื่องเล็ก แต่ปัญหาความแก่ ความตาย และความเจ็บป่วย กลายเป็นเรื่องใหญ่. แน่หนอนว่า วิทยาศาสตร์อาจช่วยหาทางออกให้ได้บ้าง ในการป้องกันความแก่ ความเจ็บป่วย แต่ไม่สามารถป้องกันความตายได้เลย. เพราะการไม่ศึกษาธรรม จึงไม่รู้สัจชีวิต ไม่รู้วิธีป้องกันความแก่ ความตายอย่างถาวร. ในเมื่อวิทยาศาสตร์ช่วยไม่ได้ พวกเขาจึงต้องพึ่งพา จินตนาการ และความเชื่อ มนต์ดำ (ไสยศาสตร์) เตรีจนาวิชา และมิจนาทิจู, ทั้ง ๆ ที่จินตนาการและความเชื่อเหล่านี้ ดูไร้เหตุผล และหาข้อพิสูจน์ไม่ได้ แต่พวกเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น ที่จะยอมรับมัน.

พุทธศาสตร์ แก้ปัญหา การเกิด (อันเป็นต้นเหตุของทุก ๆ ปัญหา).
วิทยาศาสตร์ แก้ปัญหา การเสื่อม (อันเป็นสาเหตุของ การแก่
เจ็บ ตาย). เทวศาสตร์ แก้ปัญหา หลังการตาย ทำอย่างไร เมื่อ
ตายแล้ว จึงจะพ้นทุกข์ และไปสู่สุคติ. ไสยศาสตร์ คือ ทางออก
ของทุกปัญหา ที่วิทยาศาสตร์ และเทวศาสตร์ แก้ไม่ได้.
(ทุกข์ ปัญหา จึงยังมีอยู่)

ความจริงสมมุติ ถูกปรุงแต่งขึ้นโดย อวิชา สังขาร วิญญาณ ร่วมกับสิ่งที่มีอยู่แล้ว ใน
ธรรมชาติ แล้วเรียกความจริงสมมุตินั้นว่า ชั้น-5. นักวิทยาศาสตร์ รู้จักชั้น-5 ในรูปแบบของ มวล
สสาร แรงแผ่นพลังงาน. ชั้น-5 ได้กลายเป็นวัตถุสื่อกลาง (mediator) สำหรับการครอบครองและ
การปรุงแต่งเป็นภพชาติ ของ ‘สัตว์’ ทุกชนิด ทุกประเภท. ชีวิตเกิดขึ้นได้ เพราะมีชั้น-5 แต่มีน้อย
คน ที่จะรู้ความจริงข้อนี้ว่า คุณสมบัติของชั้น-5 สามารถแยกขาดออกจากกันได้. เนื่องจากชั้น-5
เป็นวัตถุสื่อกลาง ที่มีสถานะเป็นกลาง ที่ผู้ครอบครอง สามารถใช้ประโยชน์ไปในทางคุณหรือโทษก็
ได้. การแยกเอา ส่วนที่เป็น วิญญาณชั้น-5 ออกจาก ส่วนที่เป็น รูปชั้น-5 เวทนาชั้น-5 สัญญาชั้น-5
และสังขารชั้น-5 ได้สะอาดหมดจดเพียงใด ก็จะทำให้สัตว์ผู้นั้น มองเห็นทางแก้ปัญหาการเกิดและ
การตายได้ อย่างถึงรากโดยแท้. หมายความว่า ส่วนที่เป็นความจริงสมมุติในชั้น-5 ที่เกิดจากการ
ปรุงแต่งของ อวิชา สังขาร วิญญาณ ก็คงจะยังมีอยู่เช่นนั้นตามธรรมชาติ. แต่ส่วนที่เป็นความจริง
แท้ในชั้น-5 จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ สัตว์ผู้นั้น จะต้องแยกเอา “ของแท้” (วิชา วิมุตติ) ออกจาก
“ของปลอม” (อวิชา สังขาร วิญญาณ) ให้ได้สะอาดหมดจด.

ความจริงสมมุติ ที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ก็คือ สัตตะธัมมะธาตุ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่
ส่วนที่เป็นวัตถุธาตุ (มวล-อนุภาค, แรงแผ่นพลังงาน, อุณหภูมิ-พลังงาน, มิติ กาลอวกาศ-รูปทรง และ
วัฏจักร-อนันต์) และส่วนที่เป็นจิตธาตุ (นามรูป-วิญญาณ-สังขาร). นามรูป-วิญญาณ-สังขาร
เป็นธัมมะธาตุที่มีความพิเศษ เหมือนเป็น สะพาน หรือ ช่องทาง เพื่อก้าวไปสู่ ลักษณะ-สมบัติ
สัตตะธัมมะธาตุอันสุดท้าย คือ วิมุตติ-นิพพาน. กล่าวได้ว่า วิมุตติ-นิพพาน คือ ความสัมบูรณ์ของ
ความจริง (ปรมาตถธรรม หรือ อสังขตธรรม) อันสูงสุดของธรรมชาตินั่นเอง.

นิพพาน ปรากฏขึ้น เพราะตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธะ เป็นผู้บอก. นิพพาน ปรากฏขึ้น
สำหรับผู้ใด ผู้นั้นย่อมรู้แจ้งด้วยตนเอง เพราะการปฏิบัติตามธรรม ที่ตถาคตได้บัญญัติไว้. สิ่งที่สัตว์
‘ปรุงแต่งขึ้นมาไว้ในตน’ (ชั้น-5) นั้น พระองค์เรียกว่า ‘โลก’ คอยปิดกั้น ‘ที่สุดโลก’ ไว้. (พระองค์
ใช้คำว่า ‘ที่สุดโลก แทน นิพพาน และใช้คำว่า ‘โลก แทน รูปนาม ชั้น-5)

“... เราได้บัญญัติโลก, เหตุให้เกิดโลก, ความดับสนิทไม่เหลือของโลก, และทางดำเนินให้ถึงความดับสนิทไม่เหลือของโลก.” ที่สุดโลก แห่งใด อันสัตว์ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่จุติ ไม่อุบัติ มีอยู่ในร่างกายนี้ (ร่างกายมนุษย์โลก) สามารถเข้าถึงได้โดยรอบ (รู้ เห็น ถึง) ด้วยการปฏิบัติ อริยมรรคมีองค์ 8 ประการ เท่านั้น, ไม่มีทางอื่น (อริโย อฏฐังคิกโก มคโค - ทางเอก). “พระสูตร ผู้มีธรรมดาเห็นที่สุด คือความสิ้นไปแห่งชาติ ผู้มีพระทัย อนุเคราะห์สัตว์ด้วยความเกื้อกูล ย่อมทรงทราบทางเอก ซึ่งเหล่าพระอรหันต์ ได้อาศัยข้ามแล้วในกาลก่อน และกำลังข้ามอยู่ และจักข้ามซึ่งโอชะได้.”¹ นั่นแหละคือสิ่งที่เรียกว่า นิพพาน.

นิพพาน จะไม่ไปปรากฏ ณ ที่ใด นอกจากในกายมนุษย์หรือเทวดา ผู้ซึ่งละวาง ‘สิ่งที่สัตว์ปรุงแต่งไว้ในตน’ (ขันธ-5) ได้แล้ว. “ถ้านักวิทยาศาสตร์ ‘เข้าถึง’ ในสิ่งที่ตถาคตพูด แม้ 1%, โลกใบนี้จะเปลี่ยนแปลงพลิกฝ่ามือ” ประโยคนี้ ไม่กล่าวเกินจริง. พระองค์ยืนยันว่า แม้ข้อธรรมของพระองค์เพียงบทเดียว ก็ก่อประโยชน์แก่โลกอย่างมากมาย. คำของพระองค์ (พุทธวจน) “เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง เป็นชั้นโลกกุตตระ ว่าด้วยเฉพาะสุญญตา” มีพลังในความหมายทั้งในแนวลึกและแนวกว้าง แม้จะเป็นเพียงคำเพียงคำเดียวก็ตาม ทุกคำพูด ทุกบท ทุกพระสูตร จะสอดร้อยเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกัน. ตถาคต เป็นสรรพปัญญาบุคคล รู้ทั่วโลกธาตุ คือรู้ทั้งหมดในเอกภพ. หากเปรียบเทียบ ‘ความรู้’ (ความรู้ที่สามารถสั่งสอนได้) ที่มีทั้งหมดในเอกภพ เหมือนใบไม้ทั้งต้น แต่สิ่งที่พระองค์พูดสอนสั่งแก่สาวก มีเพียงส่วนเล็กน้อย เท่าใบไม้ในกำมือเท่านั้น. ในความเป็นจริง สิ่งที่พระองค์ ‘เห็น’ (ความรู้ ที่ไม่สามารถสั่งสอนได้ และเป็นความรู้ที่ไร้ประโยชน์) เป็นปรากฏการณ์ทั่วทั้งโลกธาตุ เหมือนต้นไม้อันทั้งป่า. แต่พระองค์ ก็เลือกเอา ‘ความรู้ในความจริง’ (ความรู้ที่ทรงสั่งสอนได้) ซึ่งแม้จะเป็นส่วนเล็กน้อย มาสร้างประโยชน์แก่มวลมนุษย์ ได้อย่างมากมาย.

“คามณิ ! ... เพราะเหตุว่า ถึงแม้เขาจะเข้าใจธรรมที่เราแสดง สักบทเดียว นั้น ก็ยังจะเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุข แก่ชนทั้งหลายเหล่านั้น ตลอดกาลนาน.” (บาลี สฬา. ส. 18/389/605.)

จากประโยคที่ว่า “ถ้านักวิทยาศาสตร์ ‘เข้าถึง’ ในสิ่งที่ตถาคตพูด แม้ 1%, โลกใบนี้จะเปลี่ยนแปลงพลิกฝ่ามือ.” หากเกิดขึ้นจริง 1% ของคำพูดทั้งหมดของพระองค์ (สักบทเดียว) ที่นักวิทยาศาสตร์เข้าถึงได้ จะส่งผลต่อการพัฒนา การเปลี่ยนแปลงวิทยาการและเทคโนโลยี อย่าง

¹ เป็นคำกล่าวของ สหัมบดีพรหม ที่พูดต่อหน้าตถาคต และพระองค์ก็ได้คัดค้าน ดู “ทางเห็นสู่ทางที่จะช่วยเหลือปวงสัตว์ 1.” พุทธประวัติจากพระโอษฐ์. [ซอฟต์แวร์]. E-Tipitaka v3.0.6, หน้า 226. | บาลี - มหาวาร. ส. 19/246-248/820-824.

ใหญ่หลวง แบบพลิกฝ่ามือเลยทีเดียว. จัดว่าเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ กว่า การค้นพบอนุภาคแรงโน้มถ่วง นิวตริโน ปฏิอนุภาค หรือแม้กระทั่ง เหตุการณ์ก่อนบิกแบง. เช่น ถ้านักวิทยาศาสตร์ ตรวจพบ สัญญาณ สิ่งที่ไม่ใช่อนุภาคสสาร ไม่ใช่ควาร์ก ไม่ใช่มิติที่ 4 ไม่ใช่รังสีพื้นหลังของการเกิดเอกภพ เริ่มแรก ไม่ใช่คลื่นของแสงแม่ในช่วงความถี่ใด ๆ. สิ่งนั้น มีความเร็วยิ่งกว่าความเร็วแสงหลายเท่า สิ่งนั้นมีขนาดเล็กละเอียดกว่าควาร์ก สิ่งนั้นไม่มีมิติ วัดค่าอนุกรมมิไม่ได้ แล้วจะเรียกสิ่งนั้นว่าอะไร?

สาเหตุที่ตถาคต ไม่นำสิ่งที่รู้ทั้งหมด มาสั่งสอนสาวก เพราะ “...ธรรมะส่วนนั้นๆ ไม่ประกอบ อยู่ด้วยประโยชน์ ไม่เป็นเงื่อนไขแห่งพรหมจรรย์ ไม่เป็นไปเพื่อความหน่าย ไม่เป็นไปเพื่อความ คลายกำหนด ไม่เป็นไปเพื่อความดับ ไม่เป็นไปเพื่อความสงบ ไม่เป็นไปเพื่อความรู้อย่าง ไม่เป็นเพื่อ ความรู้พร้อม ไม่เป็นไปเพื่อนิพพาน, ฉะนั้น เราจึงไม่กล่าวสอน ...” (บาลี - มหาวาร. ลํ. 19/548/ 1712.) เหตุผลที่พระองค์ไม่นำความรู้ทั้งหมดมาสอนนั้น สวนทางกับ สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์กำลัง ค้นหา. ทั้งนี้เป็นเพราะ ทั้งสองฝ่ายมีเป้าหมายแตกต่างกัน. ตถาคต มีเป้าหมายเพื่อให้สาวกและผู้ ศึกษา รู้วิธีแก้ปัญหาการเกิด. นักวิทยาศาสตร์ มีเป้าหมายเพื่อให้มนุษยชาติ ที่เกิดมาแล้ว ไม่ต้อง เผชิญกับความอดอยาก โรคภัย.

สิ่งที่พระองค์หยั่งรู้ คือ ความจริงแท้ นั้น มีอยู่ และใครๆ ก็สามารถรู้ได้ เห็นได้ เข้าถึงได้ จับ ต้องได้ ถ้า “ปฏิบัติ” ตามวิธีที่พระองค์บัญญัติ. ธรรมที่พระองค์บัญญัติและพูดออกมา (ศาสนีย์) จะ ถูกจัดลำดับความยากง่าย ขนาด ขั้นตอน ให้เหมาะแก่คนฟัง โดยอิงกับความรู้พื้นฐานเดิมของผู้ฟัง. โดยปกติ คนทั่วไปจะเข้าใจสมมุติสัจจะ หรือ ‘ความจริงของของปลอม’ ได้ดีกว่า, พระองค์ จึงเริ่ม จากการอธิบาย ความจริงของ ของปลอม ให้เข้าใจเสียก่อน. จากนั้นก็จะอธิบาย สิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับ ความจริงของของปลอมนั้น เพื่อให้คนฟัง เข้าใจ เข้าถึง ความจริงแท้ (ปรมาตถสัจจะ) ในภายหลัง. นี้ คือ ระเบียบวิธี (revelatory methodology) อันเป็นอุบายและกลยุทธ์ของตถาคต ในการอธิบาย นามธรรมที่ลึกซึ้ง ให้มนุษย์ธรรมดาเข้าใจได้.

นักวิทยาศาสตร์จะอธิบายปรากฏการณ์ใด หรือสิ่งใด จะสร้างข้อสมมุติฐานขึ้นมาก่อน แล้ว อ้างทฤษฎีและสูตรทางคณิตศาสตร์ ขึ้นมารองรับ. หากผู้ฟังคนใดไม่เข้าใจ ก็เป็นหน้าที่ของผู้ที่ นั้น จะต้องศึกษาทำความเข้าใจ (ในทฤษฎีที่คนอื่นเขียน) ด้วยตนเอง. ทฤษฎีที่นักวิทยาศาสตร์สร้างขึ้น ก็ไม่มีความแน่นอน เมื่อกาลเวลาผ่านไป หรือเมื่อมีข้อพิสูจน์ใหม่ ทฤษฎีนั้นอาจถูกลบล้างไปก็ได้. แต่ต่างกับศาสนีย์ของตถาคต ซึ่งมีความถูกต้อง เทียงตรง สมบูรณ์ 100% ทุกกาลเวลา.

การรวมฟิสิกส์ในทฤษฎีเดียว

สตีเวน ฮอว์กิง กล่าวไว้ในหนังสือของเขา ชื่อ ประวัติย่อของกาลเวลา (**The Illustrated A Brief History of Time**) เรื่องการรวมฟิสิกส์เป็นหนึ่งในเดียว. เขากล่าวว่า เราได้ก้าวหน้าไปมากในการคิดค้นทฤษฎีส่วนย่อยหลาย ๆ ทฤษฎี ซึ่งแต่ละอัน อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ ภายในขอบเขตที่ค่อนข้างจำกัด. แต่การสร้างทฤษฎีให้เป็นเอกภาพสมบูรณ์ ซึ่งสามารถอธิบายทุกสรรพสิ่งในเอกภพได้ เพียงทฤษฎีเดียวนั้น เป็นเรื่องยาก. เหตุผลข้อนี้อธิบายได้ว่า ธรรมชาติของฟิสิกส์ ย่อมเกิดปรากฏการณ์ส่วนย่อยขึ้นเสมอ เป็นปกติธรรมดาเช่นนั้นเอง. เราไม่สามารถรวม ‘ย่อย’ ให้เป็น ‘หนึ่ง’ ได้ ถ้าทราบใด ‘หนึ่ง’ ประกอบด้วย ‘ย่อย’ และ ‘ย่อย’ เป็นต้นกำเนิดของ ‘หนึ่ง’ การรวมย่อยให้เป็นหนึ่ง จะทำได้แค่การจัดกลุ่มให้ส่วนย่อย เข้ากันได้บริบทห้วงเวลาหนึ่งเท่านั้น. ในอนาคต ปัจจัยอิทธิพลแวดล้อมเปลี่ยนไป อาจมีการจัดกลุ่มให้แก่ส่วนย่อยใหม่ได้. สัตตะธัมมะธาตุปรากฏการณ์สัมบูรณ์ ของสรรพสิ่ง มิใช่แนวคิดหรือทฤษฎี ในการรวมฟิสิกส์เป็นหนึ่งในเดียว. แต่เป็นข้อเสนอใหม่ ในการอธิบายปรากฏการณ์ของสรรพสิ่ง (**everything**) โดยเชื่อมโยง แนวคิดทฤษฎีด้านฟิสิกส์ ดาราศาสตร์ วิทยาศาสตร์ กับ พุทธศาสตร์ ผ่านมโนทัศน์สัมพัทธภาพ. ภายใต้มโนทัศน์สัมพัทธภาพ ได้ข้อสรุปที่เป็นหนึ่งเดียวว่า แท้จริงแล้ว สรรพสิ่งในเอกภพนี้ ไม่อาจรวมเป็นอันเดียวกันได้, แต่จะดำรงอยู่ภายใต้คุณสมบัติพื้นฐานที่สุด ที่แตกต่างกัน 2 ระบบ คือ *สังขตธรรม* กับ *อสังขตธรรม*.

ดังนั้น “การรวมฟิสิกส์เป็นหนึ่งในเดียว” จึงไม่มีโอกาสสำเร็จได้ง่ายนัก หากละเว้นการศึกษาเรื่องจิตวิญญาณ. นักฟิสิกส์ต่างก็ยอมรับว่า ในขอบเขตของเอกภพอันไร้ขอบเขต พวกเขาู้ความจริงเกี่ยวกับฟิสิกส์ทั้งหมดได้น้อยมาก คือ รู้ไม่ถึงร้อยละ 5 เท่านั้น. ส่วนต่างที่เหลืออีกกว่าร้อยละ 95 คืออะไร พวกเขาจะไม่แบ่งพื้นที่ให้แก่จิตวิญญาณบ้างเลยหรือ? แต่ปัญหานี้ นักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ รวมทั้งนักปรัชญาธรรมชาติโพสตีโมเดิร์น จำเป็นต้องขยายกรอบทัศน์ ในการมองปรากฏการณ์รอบตัว ให้ลึกซึ้งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่. อาจต้องฝ่ากำแพง ‘การยอมรับในสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้’ เพื่อก้าวไปให้ถึง ‘ความจริงที่พิสูจน์ด้วยตนเอง’ เช่น การเดินทางข้ามเวลา กาแลกซี ผ่านรูหนอน ด้วยพลังงานของจิต ซึ่งเรียกว่า ฌาน. หรือแม้กระทั่ง ลิงลีลับต่าง ๆ ในเอกภพ เช่น พลังงานมืด สสารมืด อนุภาคคู่แฝด คลื่นความโน้มถ่วง คลื่นนิวตริโน และ หลุมดำ อาจได้รับการค้นพบด้วยพลังงานของจิต มากกว่าความสำเร็จใน “การรวมฟิสิกส์เป็นหนึ่งในเดียว” ก็ได้.

ความจริงแล้ว ตถาคต ได้รวมสรรพสิ่งเป็นหนึ่งในเดียว (รวมทั้งฟิสิกส์) ไว้แล้ว. จากพุทธวจนที่ว่า “... ภิกขุทั้งหลาย ! ในกาลก่อนก็ตาม ในกาลบัดนี้ก็ตาม เราบัญญัติสอนแต่เรื่องความทุกข์ และความดับสนิทไม่มีเหลือของความทุกข์เท่านั้น” (บาลี - มุ. ม. 12/276/286). คำว่า ‘ทุกข์’ ก็คือสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นที่รวมของ รูป นาม และรวมถึงฟิสิกส์ด้วย. รูป ก็คือวัตถุธาตุทุกชนิดทุกประเภท ที่มี

สภาวะแบบเดียวกันทั้งสิ้น ซึ่งเรียกว่า ทุกข์, ฐทุกข์ ก็รู้ทุกสิ่ง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นรูป หรือนาม หรือทั้งสองอย่าง คือ รู้ว่าสิ่งนั้นมีเกิด มีเสื่อม มีแปรปรวน (เสื่อมต่อเนื่อง) เปลี่ยนสภาพ เปลี่ยนสถานะ เป็นวงจรไม่สิ้นสุด. ที่จริง ตถาคต คิดก้าวหน้ากว่านักวิทยาศาสตร์ไปหนึ่งก้าว. นักวิทยาศาสตร์ รู้ประวัติของมวล สสาร พลังงาน และการเปลี่ยนแปลงของมันเท่านั้น แต่ตถาคต มองว่ามวล สสาร พลังงาน เป็นแค่รูปชั้นที่ แต่ยังมีอีก 4 ชั้นที่ สวมรอยอยู่ในร่างของ รูปชั้นที่ จนทำให้การรวมกันของชั้นที่ทั้ง 5 ส่งผลให้เกิดระบบชีวิตขึ้นมา แล้วสร้างปัญหาสืบเนื่องจากการเกิด ไม่มีวันจบสิ้น. ดังนั้น สิ่งที่ตถาคต ต้องจัดการกับ ชั้นที่-5 ย่อมเป็นสิ่งลึกซึ้ง เกินกว่านักวิทยาศาสตร์จะยอมรับได้.

ชุมชนนักวิทยาศาสตร์ กับภารกิจในการค้นหา ความจริงด้านฟิสิกส์

เพื่อความเข้าใจในธรรมชาติที่ถ่องแท้ จำเป็นต้องเรียนรู้ทั้ง ฟิสิกส์วิทยาศาสตร์ และ พุทธศาสตร์ ไปพร้อมๆ กัน. เพราะในธรรมชาติ ประกอบด้วยความจริงสองด้าน ที่ไม่อาจแยกขาดจากกันได้ คือ ธรรมชาติของวัตถุธาตุ และ ธรรมชาติของจิตธาตุ. อุปสรรคสำคัญของนักฟิสิกส์ คือ ยังเข้าไม่ถึงจิตวิญญาณ. เรื่องของจิตวิญญาณ ยังคงเป็นความลึกลับในเอกภพ ที่นักฟิสิกส์วิทยาศาสตร์ ต้องเผชิญอยู่ตลอดเวลา. ก่อนจะเข้าใจถึงจิตวิญญาณ ต้องเข้าใจถึงปรัชญา ความรู้ ความจริง ของสรรพสิ่งให้ได้ก่อน. โดยเฉพาะ อภิปรัชญา (mataphysics) ว่าด้วยความจริงแท้ของระบบชีวิต จะช่วยให้การค้นหาว่าเรื่องจิตวิญญาณ มีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น. กฎฟิสิกส์ (laws of physics) จะถูกนำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์พื้นฐานการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับธรรมชาติของสรรพสิ่ง การอนุมาณ การคำนวณเชิงตรรกะ และเชิงคณิตศาสตร์ เพื่อให้รู้ถึงพฤติกรรมต่างๆ ของวัตถุธาตุ-สสาร และเอกภพ ตลอดจนจนระบบชีวิตทั้งหมด. ระบบชีวิตกลายเป็นส่วนย่อยเล็กน้อยมาก เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณและมวล กับวัตถุธาตุ สสาร ที่มีทั้งหมดในเอกภพ, อาจทำให้ดูเหมือนว่า กฎฟิสิกส์ทั้งหลาย พูดยแต่เรื่องของวัตถุธาตุ อนุภาค อะตอม สสาร ดาวฤกษ์ ดาวเคราะห์ และเทหวัตถุอื่นๆ.

ความจริงด้านฟิสิกส์ ณ ขณะนี้ ปรากฏขึ้นภายใต้หลักการสำคัญของฟิสิกส์ ซึ่งประกอบด้วยหมวดหมู่ต่อไปนี้ (แต่ในอนาคต อาจมีการเพิ่ม หรือตัดทอน).² กฎการอนุรักษ์ กลศาสตร์ดั้งเดิม (กลศาสตร์นิวตัน) กาลอวกาศ คลื่น ปริมาณทางกายภาพ พลศาสตร์ พลังงาน พลังงานในฟิสิกส์ ไฟฟ้าสถิต มิติ แรง เวลา สสาร.

ปัจจุบัน นักวิทยาศาสตร์ แบ่งออกได้เป็นชุมชนย่อยๆ 8 ชุมชน คือ

² อ้างอิงจาก “หลักการสำคัญของฟิสิกส์” วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี. [ออนไลน์]. <https://th.wikipedia.org/wiki/หมวดหมู่:หลักการสำคัญของฟิสิกส์>. (วันที่สืบค้น: 6 พฤษภาคม 2562.)

(1) ชุมชนนักสัมพัทธภาพฟิสิกส์. ชุมชนนี้ จะศึกษาตามแนว กลศาสตร์พื้นฐานของนิวตัน กฎแรงโน้มถ่วงของนิวตัน และ หลักสัมพัทธภาพพิเศษ (**special relativity**) ซึ่งเป็นกฎฟิสิกส์ของ ไอน์สไตน์. ใช้อธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ เมื่อไม่มีแรงโน้มถ่วงเข้ามาเกี่ยวข้อง. นับว่านักสัมพัทธภาพ ฟิสิกส์ เป็นผู้ให้กำเนิดกลศาสตร์คลาสสิก ที่อธิบายทุก ๆ สิ่งบนโลกมนุษย์ได้ถูกต้องเสมอมา. ในยุค เริ่มแรกของการศึกษาความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ ยังไม่แผ่กว้างออกไปนอกรัศมีโลก กลศาสตร์แบบ นิวตัน จึงถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย. แต่เมื่อเข้าสู่ยุคการสำรวจทางอวกาศ แนวคิดกลศาสตร์ พื้นฐานเหล่านี้ ไม่เพียงพอและใช้อธิบายปรากฏการณ์ในอวกาศอันกว้างใหญ่ได้ หรือแม้กระทั่ง ปรากฏการณ์ในพื้นที่แคบ ๆ ระดับอะตอม.

(2) ชุมชนนักฟิสิกส์ดาราศาสตร์ (**astrophysicist**). จะศึกษาตามแนวทฤษฎีสัมพัทธภาพ ทั่วไป. โดยปกติ จะเป็นนักฟิสิกส์เชิงทฤษฎี และเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ ในการใช้กฎของฟิสิกส์ อธิบาย ว่า วัตถุในจักรวาล มีพฤติกรรมอย่างไร. โดยใช้หลักสัมพัทธภาพทั่วไป ของไอน์สไตน์ และกล ศาสตร์ควอนตัม เป็นเครื่องมือศึกษา.

(3) ชุมชนนักดาราศาสตร์. มุ่งศึกษาโครงสร้าง และระบบดวงดาว ดาวฤกษ์ ดาวเคราะห์ ระบบสุริยะ กาแล็กซี หลุมดำ และเอกภพ. ชุมชนนี้ ได้รวมเอานักดาราศาสตร์แสง (**optical astronomer**) เข้ามาไว้ในชุมชนด้วย, พวกเขาจะเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของเอกภพ โดยใช้แสงที่ มนุษย์มองเห็นได้.

(4) ชุมชนนักฟิสิกส์เชิงทดลอง. กลุ่มนี้จะเน้นการใช้เครื่องมือ ห้องทดลอง เพื่อหาข้อพิสูจน์ ที่แน่ชัด เกี่ยวกับอนุภาคและปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องกับอนุภาค. ผลการทดลอง จะช่วยตอบปัญหาข้อสงสัย เกี่ยวกับฟิสิกส์ ให้แก่ทุกชุมชนได้ด้วย.

(5) ชุมชนนักดาราศาสตร์วิทยุ (**radio astronomer**). จะศึกษา สังเกต พฤติกรรมต่าง ๆ ของเอกภพ จากคลื่นวิทยุ ผ่านกล้องโทรทรรศน์วิทยุ แหล่งข้อมูลคลื่นวิทยุ และจากกาแล็กซีที่ส่ง คลื่นวิทยุความเข้มสูงออกมา. คลื่นวิทยุ มีความยาวคลื่นที่ยาวมาก ๆ และแผ่กระจายไปได้ไกล ทั่ว จักรวาล. คลื่นวิทยุ จึงเป็นหลักฐานเดียวที่ทิ้งร่องรอยในอดีตอันยาวนานของเอกภพ ให้เป็นข้อมูล สำหรับนักดาราศาสตร์รุ่นต่อ ๆ มา.

นักดาราศาสตร์ ใช้กล้องโทรทรรศน์ เพื่อการไขปริศนาลึกลับซึ่งมีนานกว่า 20 ปี เกี่ยวกับ สัญญาณวิทยุประหลาด ที่ส่งมาจากนอกโลก. นักวิทยาศาสตร์ตรวจพบแล้วว่า ปรากฏการณ์ที่ เกิดขึ้นในปี 1996 ขณะที่ดาวเทียมโคบี (**COBE**) จับสัญญาณจากมนุษย์ต่างดาวได้ ในรูปของคลื่น ไมโครเวฟ ที่ความถี่ 10-60 กิกะเฮิร์ตซ์ได้. ในตอนนั้น ยังไม่มีใครอธิบายถึงที่มาของมันได้. ปัจจุบัน พวกเขาสันนิษฐานว่า คลื่นไมโครเวฟนั้น มาจาก สารไฮโดรคาร์บอนชนิดอะโรมาติก. สารชนิดนี้

มันล่องลอยอยู่ในกลุ่มก้อนฝุ่นผง ที่คละคลุ้มอยู่รอบดาวฤกษ์ที่เกิดใหม่ 3 ดวง หรืออาจเป็นอะตอมของคาร์บอนที่จับตัวกันเป็นรูปทรงปิรามิด โดยมีอะตอมไฮโดรเจนอยู่บนยอด. ปฏิกริยาระหว่างอะตอมไฮโดรเจน กับอะตอมของคาร์บอน ก่อให้เกิดคลื่นแม่เหล็กขนาดจิ๋ว เมื่อพวกมันเกิดการหมุนด้วยความเร็วหลายล้านรอบต่อวินาที. การหมุนของพวกมัน ก็จะปลดปล่อยคลื่นไมโครเวฟความถี่เดียวกันกับที่ดาวเทียมโคบีตรวพบ เมื่อปี ค.ศ. 1996 ออกมา.^[3]

(6) ชุมชนนักดาราศาสตร์รังสีเอ็กซ์. กลุ่มนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับหลุมดำ และกาแล็กซี ผ่านคลื่นวิทยุ รังสีเอ็กซ์ คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า และคลื่นโน้มถ่วง ร่วมด้วย. และมีการนำกล้องโทรทรรศน์ทุกชนิดทุกย่านความถี่แสง มาศึกษาค้นหาสิ่งที่อยู่ในช่องความผิดพลาด. กล้องดังกล่าวได้แก่ กล้องโทรทรรศน์วิทยุ กล้องโทรทรรศน์อินฟราเรด กล้องโทรทรรศน์แสง กล้องโทรทรรศน์อัลตราไวโอเล็ต กล้องโทรทรรศน์รังสีเอ็กซ์ และกล้องโทรทรรศน์รังสีแกมมา.

กล้องโทรทรรศน์ไกอา (Gaia) เป็นกล้องโทรทรรศน์แสง สำหรับภารกิจ แอสโตรเมทรี (astrometry) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์สาขาหนึ่ง ที่ศึกษาพิกัดของดาวฤกษ์, มีความสามารถมองเห็นเข้าไปในอวกาศ ได้ถึง 3,000 ล้านปีแสง. ไกอา สามารถสร้างแผนที่ทางช้างเผือก ที่ความละเอียดสูงที่สุดเท่าที่เคยมีมา. การค้นพบนี้ จะช่วยเผยข้อมูลเกี่ยวกับดวงดาวเร่ลับ ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วทางช้างเผือก และอาจช่วยระบุตำแหน่งสำหรับค้นหาอารยธรรมต่างดาวได้ในอนาคต. ไกอา จะถูกปลดประจำการในปี ค.ศ. 2020 และให้กล้องโทรทรรศน์ยูคลิด (Euclid) และกล้องเจมส์เว็บบ์ (James Webb) รับภาระการสำรวจทางช้างเผือกต่อไป.

(7) ชุมชนนักดาราศาสตร์คลื่นความโน้มถ่วง กลศาสตร์ควอนตัมแบบใหม่ (new quantum mechanics) และ แรงโน้มถ่วงควอนตัม (quantum gravity). นับว่าชุมชนนี้ เป็นชุมชนใหม่และมีความสำคัญยิ่ง. นักวิทยาศาสตร์ได้สร้างเทคโนโลยีก้าวหน้าไปมากเท่าใด ก็ยังมีความต้องการแนวคิดใหม่ๆ มากขึ้น. เพื่อนำไปอธิบายในสิ่งที่เทคโนโลยีใหม่ๆ ค้นพบ โดยเฉพาะปรากฏการณ์เกี่ยวกับ คลื่นความโน้มถ่วง ที่เครื่อง LIGO ตรวจจับได้, แรงดึงดูดของกลุ่มเมฆอิเล็กตรอน ภายใต้พันธะโคเวเลนต์ (covalent bond – การใช้อิเล็กตรอนบางส่วนร่วมกัน ของอะตอมที่อยู่ติดกัน), การชนกันของหลุมดำขนาดยักษ์. ปรากฏการณ์เหล่านี้ กลศาสตร์ควอนตัม จะช่วยให้คำตอบที่กระจ่างได้มากกว่า.

3 SCIENCE ILLUSTRATED. ฉบับที่ 94. April 2019, หน้า 69.

(8) ชุมชนนักสัณพัทธภาพ-ฟิสิกส์ทางจิต.

อีกชุมชนหนึ่ง ที่นักวิทยาศาสตร์ยังไม่นับเข้าเป็นชุมชนนักวิทยาศาสตร์ คือ **ชุมชนนักสัณพัทธภาพ-ฟิสิกส์ทางจิต**. เพราะยังรอผู้ที่มีความประสงค์จะใช้พลังงานทางจิต เข้ามาร่วมเป็นส่วนผสมกับงานด้านวิทยาศาสตร์อย่างจริงจัง หรือกลุ่มนักศึกษา สัตตะธัมมะธาตุ ตามที่ได้นำเสนอในหนังสือเล่มนี้. ปัจจุบัน ก็มีการศึกษาพลังงานทางจิตอยู่บ้าง แต่น้อยมาก เช่น การศึกษาปฏิกิริยาของสารสื่อประสาท ที่ระบิตพลังผ่านในสมอง ก่อนมนุษย์ผู้นั้นจะถึงแก่ความตาย. เป็นผลงานการศึกษาค้นคว้า ของกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมิชิแกน เมื่อปี ค.ศ. 2015. ผลการศึกษาพบว่า ช่วงเวลา 1 นาทีหลังการตาย เกิดความสนใจพลังผ่าน บังเกิดจิตแจ่มชัดขึ้น ระดับนอร์อะดรีนาลินจากสมองกลีบหน้า เพิ่มขึ้น 30 เท่า ศูนย์การมองเห็น เพิ่มขึ้น 20 เท่า ขณะที่จังหวะการเต้นของหัวใจต่ำลง.

ธรรมชาติ ย่อมมีกฎเกณฑ์เป็นของตนเอง ไม่ว่าผู้ใดจะทำการศึกษา ย่อมพบความสอดคล้องกันได้ของธรรมชาติ. นักวิทยาศาสตร์ ได้สร้างแบบจำลองทางฟิสิกส์ (**model**) และทฤษฎี ขึ้นมามากมาย ในขณะที่ ตถาคต เปิดเผยความจริงทางจิต ออกมาอย่างละเอียดลึกซึ้ง ทุกแง่มุม. ถ้าสังเกตในแง่ของโครงสร้าง ลักษณะทางฟิสิกส์ กับ ลักษณะทางจิต มีความสอดคล้องกัน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน. นั่นเท่ากับว่า นักวิทยาศาสตร์ ได้สร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมารองรับ สิ่งที่ตถาคตตรัสรู้ โดยไม่ได้ตั้งใจ. ในโลกของจิตวิญญาณ ไม่อาจสร้างแบบจำลองได้ง่ายๆ เหมือนโลกของฟิสิกส์ เพราะจิตวิญญาณ มีสมบัติและอาการ ซับซ้อนมากกว่าหลายเท่า. ตถาคต ได้กล่าวถึงภพสวรรค์ ภพนรก ไว้หลายแห่งในหลายพระสูตร ผู้ฟังทั่วไปจะเข้าถึงภพทั้งสองได้ จากจินตนาการ ไม่อาจเข้าถึงได้จากการพิสูจน์โดยทฤษฎีทางฟิสิกส์ได้. แต่ก็ยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้ว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสรู้และพูดไว้ ไม่มีอยู่จริง. เมื่อยังไม่มีภาพที่ชัดเจนว่าภพนรก ภพสวรรค์ เป็นอยู่อย่างไร, จำเป็นต้องอาศัยแบบจำลองทางฟิสิกส์ มารองรับไปก่อน เพราะเหตุที่ประสาทการรับรู้ของมนุษย์ มีข้อจำกัดนั่นเอง.

เวลาในภพนรก และเวลาในภพสวรรค์ มีความใกล้เคียงกัน คือยาวนานกว่าเวลาบนโลกมนุษย์มากมาย. หากจะนำเสนอคุณสมบัติของหลุมดำ มาอุปมาเปรียบเหมือนภพนรก ก็เป็นไปได้ หรือ ขอบเขตของเอกภพที่สังเกตไม่ได้ (เพราะไกลเกินกว่าการเดินทางของแสง) อุปมาเหมือนภพสวรรค์ชั้นพรหม ก็เป็นไปได้เช่นกัน. สิ่งนี้นักวิทยาศาสตร์ค้นหา ดูเหมือนจะเข้าใจจิตวิญญาณมากขึ้นทุกขณะ แต่ก็ยังไม่ใกล้พอที่จะสรุปในทางทฤษฎีได้ว่า แท้จริงแล้ว วิญญาณ อาจเป็นอนุภาคชนิดหนึ่ง ที่พวกเขาเพิ่งจะยอมรับว่า อนุภาคพระเจ้าที่แท้จริงนั้น มีอยู่จริง.

ระเบียบวิธีวิทยาศาสตร์ มุ่งการพิสูจน์สมมุติฐาน เพื่อให้ได้ความรู้ ระเบียบวิธีพุทธศาสตร์ คือการอุปมาสิ่งที่ถูกหยั่งรู้ เพื่อให้ได้ความจริง

จิตธาตุ มีคุณสมบัติเป็นนามธรรม ไม่สามารถจับต้องได้ด้วยประสาทการรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น และกาย. มีเพียงประสาทสัมผัสทางใจเท่านั้น (จินตภาพ) ที่ยังพอเข้าไปจับต้องกิริยาอาการของจิตได้บ้าง. เนื่องจากปรากฏการณ์เกี่ยวกับจิตธาตุ มีความละเอียดอ่อน ลุ่มลึก หลากหลาย มีการเปลี่ยนแปลง (เคลื่อน) อาจรวดเร็วกว่าการสั้นหรือการหมุนของอนุภาค. การอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับจิต จึงเป็นความยาก. แต่ด้วยความสามารถพิเศษของตถาคต ที่มีญาณหยั่งรู้อย่างไร้ขีดจำกัด, ทำให้ข้อจำกัดของมนุษย์ในการรับรู้เรื่องจิตวิญญูณ หมดสิ้นไปได้มากทีเดียว. นักวิทยาศาสตร์ ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องเหล่านี้ เพียงแต่พวกเขาต้องคอยระวังว่า ตนเองจะไม่กระทำการละเมิดกฎทางฟิสิกส์เท่านั้น ก็เป็นการเพียงพอแล้ว. ผู้อื่นจะเข้าใจในสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์คิดหรือไม่ ไม่จำเป็น, คงปล่อยให้เป็นที่หน้าตาของคนที่นั่น หาทางศึกษา ทำความเข้าใจด้วยตนเอง. ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ความรู้ที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบ เกิดจากการพิสูจน์สมมุติฐาน และเมื่อพิสูจน์ได้แล้ว ก็เป็นสิ่งตายตัว มีหลักฐาน มีตัวอย่าง มีข้อพิสูจน์ บันทึกลงไว้ให้ศึกษาเรียนรู้ได้ภายหลัง. แต่ความจริงที่ตถาคตค้นพบ เกิดจากการปฏิบัติ ซึ่งบางครั้งไม่อาจบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรได้ง่ายๆ แต่ต้องถ่ายทอดความจริงนั้น ด้วยวิธี “เลียนแบบ” (revelatory methodology) จากคนรุ่นก่อนสู่คนรุ่นถัดๆ มา. ส่วนการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเพียงแนวทางหยาบๆ เท่านั้น.

การอธิบายหรือสมมุติฐาน สิ่งเล็กๆ ระดับอนุภาค หรือ สิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น จิตวิญญูณ ต้องใช้จินตนาการร่วมด้วย. สิ่งเล็กๆเกินไป เช่น ปรากฏการณ์ของอนุภาค และสิ่งที่ใหญ่เกินไป เช่น ดาราจักร หลุมดำ, นักวิทยาศาสตร์ต้องสร้างแบบจำลองขึ้นมา เพื่อให้สมมุติฐานนั้น เป็นจริงและเที่ยงตรง สามารถคำนวณได้ทางคณิตศาสตร์ และปฏิเสธการอนุมานแบบนามธรรม. ปรากฏการณ์ทางจิต ตถาคต ไม่จำเป็นต้องใช้แบบจำลอง แต่พระองค์ชี้คำพูด (พุทธวจน) ที่ถูกร้อยเรียงจนเป็นระเบียบแห่งถ้อยคำ ดุจโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ไม่มี error ไม่มี bug มีโครงสร้างการเชื่อมโยงคำข้อความที่ไม่ผิด แม้แต่คำเดียวหรือประโยคเดียว. ดังนั้น จินตนาการ แบบวิทยาศาสตร์ กับจินตนาการแบบพุทธศาสตร์ จึงมีความแตกต่างกัน. จินตนาการแบบวิทยาศาสตร์ ต้องมีหลักการทางฟิสิกส์มารองรับ ถ้าไม่มี ก็ไม่น่าเชื่อถือ, จินตนาการแบบพุทธศาสตร์ ต้องมีคำของตถาคตมารองรับ ถ้าไม่มีนอกจากไม่น่าเชื่อถือแล้ว ยังถือว่าเป็นความผิด ต้องลบทิ้ง.

ตถาคต จะใช้การอุปมาเปรียบเทียบ จากสิ่งที่คนฟังรู้จักเข้าใจดีอยู่แล้ว จากนั้นก็สรุปว่า สิ่งนั้นใช่หรือไม่ใช่ ในสิ่งที่พระองค์หมายถึง. การอุปมาเปรียบเทียบของตถาคต จึงทำให้เกิด ระเบียบแห่งถ้อยคำของตถาคต (สุคตวินโย) โดยพระองค์ จะพูดถึงอดีตก่อน แล้วโยงไปอนาคต แล้วสรุปที่ปัจจุบัน. เช่น พระองค์พยายามอธิบาย ความหมายของนิพพาน ผ่านการอุปมาว่า เป็นสิ่งที่ไม่มี

ปรากฏการณ์ ไม่มีที่สุด ไม่มีดิน น้ำ ไฟ ลม ไม่มีความยาว ความสั้น ความเล็ก ความใหญ่ ไม่มี ความงาม ความไม่งาม ไม่มีนามรูป ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย ไม่ได้ตั้งอยู่ ไม่ได้เป็นไป ไม่ได้ถูก อะไรทำ ไม่ได้ถูกอะไรปรุงแต่ง ไม่ใช่อารมณ์ สิ่งนี้เรียกว่า “ที่สุดโลก”. ไม่ต้องนั่งจรวดไป แต่มีอยู่ใน ร่างกายมนุษย์ สามารถรู้ได้ เห็นได้ และเข้าถึงได้ ด้วยการปฏิบัติ (ไม่ใช่ด้วยการขอ สวดอ้อนวอน บวงสรวง หรือ ไม่ต้องใช้อุปกรณ์ สื่อใดๆ ที่จะไปให้ถึง). พระองค์พยายามหลีกเลี่ยง การใช้มาตรา วัดแบบวิทยาศาสตร์ เพราะไม่สามารถใช้ได้กับ ความจริง ที่พระองค์หมายถึง. การระบุ ขนาด เวลา พื้นที่ ระยะทาง มิติ พิกัด ของจิตที่ขนาดเล็ก ละเอียด เบาบาง หรือ ภพภูมิ ที่มีขนาดใหญ่โต กว้าง ไกล เกินกว่ามนุษย์เคยพบเห็น. หรือแม้กระทั่ง ปริมาณ (อะตอม) โลกธาตุ (เอกภพ) สังสารวัฏ (มิติ กาลอวกาศ) ก็เป็นความยากที่จะอธิบายให้เห็นภาพได้ชัดเจน.

พระองค์ จะนำสิ่งที่มนุษย์รู้จักก่อน เช่น เมล็ดงา ใบไม้ เศษดิน มาใช้เป็นมาตราเทียบ. เรื่อง เกี่ยวกับโลกธาตุ ภพภูมิ และสังสารวัฏ (เอกภพ มิติ กาลอวกาศ) พระองค์ไม่ใช่ระยะทาง แต่ใช้ ระยะเวลา ในการกำหนดขอบเขตของสิ่งเหล่านั้น. เช่น สังสารวัฏ ไม่ปรากฏที่สุด หาเบื้องต้นเบื้อง ปลายไม่ได้ (ไม่มีขอบเขต แต่มีขนาดหนึ่ง) ตถาคต ไม่ได้ใช้พิกัดด้านระยะทาง หรือระยะเวลา บอก ขนาดของ มหานคร แต่ใช้วิธีอธิบายให้เห็นภาพ ด้วยการอุปมาเปลวไฟ ที่ระยะพิกัด 6 แกน คือ “... มีเปลวไฟพุ่งจากฝาด้านหน้าจดฝาด้านหลัง พุ่งจากฝาด้านหลังจดฝาด้านหน้า พุ่งจากฝาด้าน เหนือจดฝาด้านใต้ พุ่งจากฝาด้านใต้จดฝาด้านเหนือ พุ่งขึ้นจากข้างล่างจดข้างบน พุ่งจาก ข้างบนจดข้างล่าง ...”

นักวิทยาศาสตร์ พยายามหาข้อยุติเรื่องขนาดของเอกภพ ด้วยมาตรา “ระยะทาง” โดยใช้หน่วย วัด เวลา กับอัตราความเร็วของ. ถ้าเป็นวัตถุขนาดเล็กระดับอนุภาค ยังคงใช้มาตราระยะทางอยู่ โดย ใช้ตัวเลขยกกำลังที่มีค่าเป็นลบ เพื่อให้การคำนวณทางคณิตศาสตร์ทำได้ถูกต้องลงตัว. ส่วนการ กำหนดตำแหน่งพิกัด กับความเร็วของวัตถุใดวัตถุหนึ่ง ในห้วงอวกาศ ก็ใช้วิธีสัมพัทธ์ ของผู้สังเกต กับสิ่งที่ถูกสังเกต ซึ่งอยู่ในตำแหน่งสังเกตที่แตกต่างกัน.

ข้อสมมุติฐานต่างๆ จากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ที่เกี่ยวกับปฏิกิริยาทางวัตถุธาตุ เช่น ไฟฟ้า การเดินทางของแสง, การวิวัฒนาการทางชีวะ เช่น การกลายพันธุ์ของมะเร็ง การงอกของหาง จิ้งจก, การพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับจิตธาตุ เช่น การได้มานสมาธิ การระลึกชาติ, ถ้านักวิทยาศาสตร์ ยังไม่สามารถพิสูจน์ความเป็นจริง หรือหาทฤษฎีมารับรอง พวกเขาก็จะลบข้อสมมุติฐานเหล่านั้นทิ้ง ไป. แต่ปรากฏการณ์เกี่ยวกับจิตวิญญาณ สังสารวัฏ สวรรค์ นรก ภพภูมิ ที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยวิธี การแบบวิทยาศาสตร์ ก็ยังไม่สมควรจะถูกลบทิ้ง เพราะยังมีปรากฏการณ์บางอย่าง เช่น เงื่อนไขไร้ ขอบเขตของอวกาศ การแลกเปลี่ยนพลังงานในการกระเพื่อมของที่ว่าง หลักความไม่แน่นอน คลื่น ความโน้มถ่วง ปฏิอนุภาค กำเนิดของกาลเวลา พฤติกรรมของหลุมดำ รุหนอนอวกาศ ตลอดจน

การกลายพันธุ์ของมะเร็ง, ปรากฏการณ์เหล่านี้ ล้วนแต่เกี่ยวกับวัตถุและชีวะทั้งสิ้น, นักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่หาข้อสรุปไม่ได้. ความจริงเกี่ยวกับจิตวิญญาณ มีความซับซ้อนมากกว่าหลายล้านเท่า ที่นักวิทยาศาสตร์ไม่เข้าใจ ก็ควรเปิดทางให้ตถาคต ได้แสดงความจริง ตามวิถีทางแบบที่พระองค์ได้บัญญัติไว้.

แต่อย่างไรก็ตาม, พระเจ้าก็ยังให้อภัยแก่นักวิทยาศาสตร์ ที่บางครั้งก็ไม่เลื่อมใสในตัวพระเจ้า. พวกเขาแย้งสมการบางอย่างไม่ได้ อาจเป็นเพราะ “บัญชาของพระเจ้า” ก็ได้. ข้อสมมุติฐานบางอย่าง ที่ยังคงคลุมเครือ ลึกลับ, นักวิทยาศาสตร์ (บางคน) ก็ยังผลักร่างไปให้พระเจ้าอยู่นั่นเอง. เช่น กรณีการค้นพบอนุภาคชนิดหนึ่งของศูนย์วิจัย CERN ในปี ค.ศ. 2012 ที่จริงอนุภาคดังกล่าว พวกเขาพบแล้ว มาก่อนหน้านั้น แต่ยังไม่แน่ใจ ก็ตั้งชื่อไว้ก่อนว่า “อนุภาคพระเจ้า” จนกระทั่งผ่านการพิสูจน์ที่ชัดเจน จึงได้ให้ชื่อใหม่ว่า อนุภาค Higgs.

มโนทัศน์แบบสัมพัทธภาพ ทะลุทะลวง ความรู้สู่ความจริง

สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์คิด กับสิ่งที่พระพุทธรเจ้ารู้ แตกต่างกัน. จะไม่มีสมมุติฐานสุดท้ายสำหรับนักวิทยาศาสตร์ เพราะสิ่งที่พวกเขาคิด เป็นเรื่องของวัตถุธาตุ ที่มีความแปรปรวนตลอดเวลา. แต่สิ่งที่พระพุทธรเจ้ารู้ เป็นความจริงสัมบูรณ์ ทะลุทะลวงวัตถุธาตุไปจนถึงจิตธาตุ, มีถึงที่สุด มีจุดจบ เป็นสภาวะที่ไม่ปรากฏการเกิด ไม่ปรากฏการเสื่อม และไม่ปรากฏความแปรปรวนใดๆ.

การแสวงหาความจริง ของเหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์ต่างๆ ของธรรมชาติ ที่เกี่ยวกับ มวล สสาร แรงแ พลังงาน ย่อมต้องอาศัยกฎเกณฑ์ทางด้านฟิสิกส์ วิทยาศาสตร์ มาอธิบาย. แต่ไม่ถูกต้องเสมอไปทุกครั้ง บางเหตุการณ์ อาจมีสภาพแวดล้อมที่สุ่มสุดแสนประหลาด ไม่อาจนำหลักการทางฟิสิกส์แบบเดียวกัน มาอธิบายได้. เช่น ในบริเวณพื้นที่แคบๆ ของอะตอม กับ บริเวณพื้นที่ไร้ขอบเขต ของเอกภพ. เหตุนี้ จึงต้องใช้ “มาตรฐาน” ในคำอธิบาย มากกว่าหนึ่งมาตรฐาน. มาตรฐานในคำอธิบาย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กรอบอ้างอิง. กรอบอ้างอิง ถูกนำมาใช้เป็นมโนทัศน์ ในการให้คำนิยามแก่เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ ของมวล สสาร แรงแ พลังงาน ในทุกขนาด ทุกมิติ. หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า กรอบอ้างอิง คือ บริเวณของมุมมอง ที่มองสิ่งเดียวกัน (วัตถุ เหตุการณ์) ของผู้สังเกต มากกว่าหนึ่งคน และแต่ละคน มีพิกัดตำแหน่ง มีหมุดเวลา และมีความเร็วในการเคลื่อนที่ที่แตกต่างกัน, ย่อมทำให้ผลลัพธ์หรือข้อสรุป ที่เกิดจากการมองนั้น แตกต่างกันไปด้วย. จึงสรุปได้ว่า ไม่มีมุมมองของใครผิด.

โดยเฉพาะ การอธิบายเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกันเลยกับ มวล สสาร แรงแ พลังงาน. จำเป็นอย่างยิ่ง ที่ต้องใช้มโนทัศน์สัมพัทธภาพ และกรอบอ้างอิงจินตภาพ มาประกอบ

คำอธิบาย ในสิ่งที่มนุษย์เข้าใจยาก ให้เข้าใจได้ถูกต้อง. กฎธรรมชาติทั้งหลาย ย่อมสอดคล้องกันเสมอ. สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบ กับสิ่งที่ตถาคตตรัสรู้ ต่างก็อิงกฎธรรมชาติเหมือนกัน เพียงแต่ว่า วัตถุที่อธิบาย มีคุณสมบัติต่างกันมาก, สิ่งหนึ่งเป็นวัตถุธาตุ อีกสิ่งหนึ่งเป็นจิตธาตุ. ดังนั้น ความสอดคล้องกันของกฎธรรมชาติ ของนักวิทยาศาสตร์ กับกฎธรรมชาติของตถาคต ย่อมมีส่วนเหลือมที่เหมือนกัน และส่วนที่ต่างกัน. ส่วนเหลือมที่เหมือนกัน จะใช้อธิบายสิ่งที่เป็นวัตถุธาตุ หรือรูปธาตุ เช่น ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศ ก็คือ มวล สสาร แร่ พลังงาน, จึงสามารถใช้กฎฟิสิกส์มาอธิบายร่วมกันได้. แต่ในส่วนจิตธาตุ หรือ จิตวิญญาณ ตถาคต มีกฎของตนเอง (อิทัปปัจจยตา-ปฏิจจสมุปบาท-อริยสัจสี่) ที่จะนำมาใช้.

แต่อย่างไรก็ตาม กฎธรรมชาติทุกกฎของตถาคต จะมีทิศทางเช่นเดียวกับกฎฟิสิกส์. เช่น กฎฟิสิกส์ บอกว่ามีแรงพื้นฐานของธรรมชาติ 4 ชนิด. ในด้านจิตวิญญาณ, วิเคราะห์จากคำพูดของพระองค์ ในหลาย ๆ พระสูตร ได้ข้อสรุปว่า แรงทางจิต (ซึ่งมีคุณสมบัติจินตภาพ) ก็แบ่งออกเป็น 4 ชนิด เช่นเดียวกัน คือ เจตนา ทิฏฐิ สมาธิ วิบาก. กฎแห่งความไม่แน่นอนของ ตำแหน่งและความเร็วของอนุภาค ใช้อธิบายพฤติกรรมของอนุภาค (ถ้ารู้ตำแหน่ง ก็จะไม่รู้อัตราความเร็ว ถ้ารู้อัตราความเร็ว ก็จะไม่รู้ตำแหน่ง), ตำแหน่งและความเร็วของการปรุงแต่งชั้นธ-5 ก็ทำนองเดียวกัน. จะไม่มีอนุภาค 2 ตัว อยู่ซ้อนทับกัน ในเวลาเดียวกัน หรือ จะไม่มีเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ เกิดขึ้นพร้อมกัน. เมื่อนำสิ่งนี้ มาอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ ก็จะได้คำตอบแบบเดียวกัน. มนุษย์ทุกคน จะมีเวลาเป็นของตัวเอง มีตำแหน่งเป็นของตนเอง และมีเหตุการณ์ที่เป็นของตัวเอง และบุคคลแต่ละคน มีแรงที่มากกระทำต่อจิต คือ เจตนา ทิฏฐิ สมาธิ และ วิบาก แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อเวลา และตำแหน่ง สร้างความไม่แน่นอนต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมา. มีอยู่หลายจุด ที่ผู้เขียนใช้คำว่า ข้อมูล (data) แทนผัสสะและการปรุงแต่งของ กระบวนการจิต มโน วิญญาณ และใช้คำว่า เหตุการณ์ (event) และ สนาม (field) ในความหมายของฟิสิกส์ดาราศาสตร์ มาเปรียบเทียบว่า ผัสสะที่เป็นเหตุให้เกิดกรรม และอาสวะกิเลสทั้งหลาย ก็คือเหตุการณ์ และสนาม ในแบบของจิตวิญญาณ หรือ ในโลกของจินตภาพ.

มุมมองแบบวิทยาศาสตร์ กับแบบพุทธศาสตร์ ต่างก็ใช้ระเบียบวิธี มโนทัศน์สัมพัทธภาพ เช่นเดียวกัน. นับว่ามโนทัศน์สัมพัทธภาพ มีประโยชน์มาก สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดความขัดแย้งกัน และจำเป็นต้องตัดสินเลือกข้างใดข้างหนึ่ง.

มีปัจจัยสัมพัทธภาพ อยู่หลายชุด ที่จะทำให้มโนทัศน์มีคุณค่าและทรงพลัง. เช่น การดำรงอยู่ของเวลา “เวลาดำรงอยู่ เพราะมีการรับรู้” หลักการนี้เป็นจริงก็ต่อเมื่อ มีผู้รับรู้ และรับรู้ในเวลาที่แตกต่างกัน. การไหลของเวลา ขึ้นอยู่กับ มวล (mass) แรงโน้มถ่วง (gravity) และ ความเร็ว (velocity). การวัดเวลา จะได้ค่าแตกต่างกัน เพราะผู้ทำการวัด และสิ่งที่จะวัด, ตำแหน่งพิกัด ของผู้ทำการวัด

และสิ่งที่จะวัด, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของ ผู้ทำการวัดและสิ่งที่จะวัด, แรงโน้มถ่วงและความเร่ง. ความสัมพันธ์ของสรรพสิ่ง จะสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในเรื่องของ ระยะทาง-ทิศทาง พิกัดตำแหน่ง และ เวลา-ความเร็ว. กรอบอ้างอิงของเหตุการณ์ มี 4 แบบ คือ กรอบอ้างอิงโลก, กรอบอ้างอิงควอนตัม, กรอบอ้างอิงสัมพัทธภาพ-ความโน้มถ่วง, กรอบอ้างอิงจินตภาพ. การสื่อสารข้อมูล จาก แหล่ง ก. ไปยังแหล่ง ข. อยู่ภายใต้เงื่อนไข พิกัด ตำแหน่ง, อัตราความเร็วในการเคลื่อน และ เสถียรภาพของข้อมูล.

เมื่อจะนำ มโนทัศน์สัมพัทธภาพไปใช้ ต้องแทนค่าองค์ประกอบทั้ง 4 ข้อ ให้ถูกต้อง เหมาะสม เสียก่อน. องค์ประกอบ 4 ข้อ ได้แก่ เวลา วัตถุ-บุคคล ตำแหน่งพิกัด ของผู้สังเกต และผู้ถูกสังเกต และ เหตุการณ์ เหตุการณ์ที่จะทำให้ เวลา และ ผู้สังเกต ผู้ถูกสังเกต มีความสัมพันธ์กัน หรือความสัมพันธ์กัน.

ตัวอย่างคำถาม เพื่อต้องการวัดมโนทัศน์ และ ทักษะการประมวลผล อันเกิดจากการนำมโนทัศน์สัมพัทธภาพ มาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ. คำตอบที่ได้ อยู่ในเงื่อนไขต่อไปนี้ – ความถูกต้อง สมเหตุสมผล, ความละเอียดรอบคอบ ครบถ้วน, ความเร็วในการตอบ, ความสละสลวยของภาษา ในการเรียบเรียงข้อมูล. ให้ตอบโดย จำเป็นที่สุด หรือ มีจำนวนข้อขององค์ประกอบ น้อยที่สุด. คำถามคือ “มีปัจจัยที่เป็น องค์ประกอบอะไรบ้าง ที่จะทำให้เราได้กินมะพร้าว?” [คำว่า องค์ประกอบ หมายถึง กลุ่มของข้อมูลย่อย ที่มีจำนวนสมาชิกที่แน่นอน และมีระดับความสำคัญเท่ากันหมด จะขาดข้อใดข้อหนึ่งไปไม่ได้. กลุ่มของข้อมูลย่อยเหล่านั้น เมื่อนำมารวมกันแล้ว จะเกิดความหมาย เกิดคุณค่าที่ทรงพลัง.]

“มีปัจจัยที่เป็น องค์ประกอบอะไรบ้าง ที่จะทำให้เราได้กินมะพร้าว?”

ตอบ - จะต้องมียุคประกอบ อย่างน้อยที่สุดกี่ข้อ ที่จะทำให้เราได้กินมะพร้าว

...

...

เฉลย - จะต้องมียุคประกอบ อย่างน้อยที่สุด 6 ข้อ ที่จะทำให้เราได้กินมะพร้าว คือ 1. มีต้นมะพร้าว 2. มีลูกมะพร้าว หรือทะเลาะมะพร้าว 3. ลูกมะพร้าว มีเมล็ดที่สมบูรณ์ (มีเยื่อ มีน้ำ) 4. มีแรงโน้มถ่วงของโลก 5. มีความอยากกิน หรือ ความอยากได้ไว้กิน หรือ ความอยากได้ให้คนอื่นไว้กิน 6. มีความชอบธรรมที่จะได้กิน หรือ มีการสละสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของ (ให้) เช่น ถ้าต้นมะพร้าว มีเจ้าของ และเจ้าของอนุญาตแล้ว, ถ้าต้นมะพร้าวขึ้นเองในป่า หรือไม่มีเจ้าของ, ถ้าเราเป็นเจ้าของ ต้นมะพร้าว นั้น.

มหัศจรรย์แห่งคำของตถาคต (พุทธวจน)

การแก้สมการได้สำเร็จ หรือผลการทดลองมีความเสถียร ได้ผลแบบเดียวกัน ไม่ว่าจะทดลองกี่ครั้งก็ตาม. คำทำนายในอดีต ได้รับการพิสูจน์ว่าจริงในปัจจุบัน. สิ่งเหล่านี้ ถือว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์. แต่ในทางพุทธศาสน์นั้น การได้ความหลุดพ้น ถือว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของผู้ปฏิบัติธรรม. ปัญหาอยู่ที่ว่า ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้อย่างไรว่าตนเองบรรลุได้ธรรมะขั้นใด ระดับใด. ความรู้ชนิดนี้ เรียกว่า “รู้แจ้ง.” การรู้แจ้ง ต้องได้รับการรับรองจากตถาคตเท่านั้น. เพราะพระองค์ เป็นต้นกำเนิดของบัพผุญติของการบรรลุธรรม. พระองค์จะอธิบายคุณลักษณะคุณสมบัติ และอาการ ของการได้บรรลุธรรมไว้เป็นระบบ เป็นลำดับ เป็นขั้นตอน ดุจเดียวกับทางลาดขึ้น ทางลาดลงของภูเขา. **การปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น จะไม่มี ‘ทางลัด’ แต่อาจมี ‘ความเร็ว’ สำหรับผู้ปฏิบัติบางคน** (ที่มีพื้นฐานทางด้านปัญญา หรือสมาธิจิต มาเป็นอย่างดี).

ตถาคต จะวางรูปแบบโครงสร้างประโยค แบบเดียวกับการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์. โดยใช้กฎอักษิปัจจยตา เป็นประโยคหลัก แล้วแทนค่าด้วย ปฏิจจสมุปบาท อริยสัจ-4 ชั้น-5. ตัวอย่างที่หนึ่ง, เมื่อ สิ่งนี้ มี, สิ่งนี้ จึงมี. เมื่อ สิ่งนี้ ดับไป, สิ่งนี้ จึงดับไป. คำว่า ‘สิ่งนี้’ ก็คือตัวแปร สำหรับให้คำอื่น มาวางแทนกันได้. ตัวอย่างที่สอง, การนำปัจจัยการเกิด-ดับ ของปฏิจจสมุปบาท ไปเป็นตัวแปรใส่ลงไปใน ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ และ ทางดำเนินให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ ของอริสัจ-4.⁴ “ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมรู้ทั่วถึงซึ่ง ชาติ, รู้ทั่วถึงซึ่งเหตุให้เกิดขึ้นแห่งชาติ, รู้ทั่วถึงซึ่งความดับไม่เหลือแห่งชาติ, รู้ทั่วถึงซึ่งข้อปฏิบัติเครื่องทำสัตว์ให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งชาติ ...” (ในกรณีของ ภพ อุปาทาน ตัณหา เวทนา ผัสสะ สฬายตนะ นามรูป วิญญาน สังขาร อวิชชา ก็กล่าวในทำนองเดียวกัน ถัดจากนั้นก็อธิบายความหมายของปัจจัยใน ปฏิจจสมุปบาท ทุกอัน). ตัวอย่างที่สาม, การนำ ญาณวัตถุ ไปเป็นตัวแปรใส่ลงไปใน ปฏิจจสมุปบาท และ อริยสัจสี่. (บาลี - นิทาน. ส. 16/67/118.)

การวางคำที่เป็นตัวแปร แทนลงไปใน ‘สิ่งนี้’ บ้าง, แทนลงไปในอริยสัจ-4 บ้าง จะทำให้ธรรมะชั้นลึก ๆ ได้รับการขยายความชัดเจน. เกิดหัวข้อธรรมที่ถูกจัดวางเป็นกลุ่ม มีความสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกัน ซึ่งมีชื่อเรียกอีกมากมาย. เช่น ญาณวัตถุ 44, โปธิปักขิยธรรม 37, สติปัฏฐาน 4, เป็นต้น. นอกจากนี้ พระองค์ยังได้บัญญัติชื่อของข้อธรรม ให้เป็นส่วนขยายอีก

4 ดูรายละเอียดใน “พระโสตาบัน คือ ผู้เห็นชัดรายละเอียดแต่ละสายของปฏิจจสมุปบาทตลอดทั้งสาย โดยนัยแห่งอริยสัจสี่ (เห็นตลอดสาย นัยที่สอง).” พุทธวจน-หมวดธรรม เล่มที่ 2. [ซอฟต์แวร์]. E-Tipitaka v3.0.6, หน้า 49-62. | บาลี - นิทาน. ส. 16/51/91.

มากมายหลายชื่อ. หัวข้อธรรม ทั้งที่เป็นประโยคหลัก ตัวแปร ส่วนขยายเหล่านี้ จะถูกจัดเป็นส่วน ๆ สำหรับผู้ปฏิบัตินำไปใช้อ้างอิงว่า ตนเองได้บรรลุธรรมขั้นใด ระดับใด.

คำของตถาคต (พุทธวจน) เป็นภาษาที่มีลำดับศักดิ์สูงสุด ยิ่งกว่าบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ หรือ บทกฎหมายใดๆ. การตัดแปลงคำของพระองค์ ไม่ว่าจะแต่งขึ้นใหม่ ตัด เติม แก้ไข ก็เป็นสิ่งไม่ควรทำ. เพราะเท่ากับเป็นการละเมิดบทบัญญัติสูงสุด. เหตุที่กล่าวว่าพุทธวจนะ เป็นบทบัญญัติที่มีศักดิ์สูงสุด ก็เพราะ (1) มีรูปแบบโครงสร้างตายตัว เป็นอมตะ ไม่จำกัดกาล ส่งผลให้ทุกคำพูดมีความเป็นอมตะไปด้วย (2) เป็นข้อความลึก มีความหมายซึ่ง เป็นชั้นโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่องสัจธรรม ไม่มีผู้รู้คนใดจะอธิบายสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้ง ได้ดีไปกว่าผู้เป็นต้นบัญญัติ ซึ่งก็คือตถาคตนั่นเอง. (3) เป็นเสมือนศาสดาของพุทธศาสนา เมื่อศาสดาปรินิพพานแล้ว “ธรรมกิติ วินัยกิติ ที่เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้ว แก่พวกเธอทั้งหลาย ธรรมวินัยนั้น จักเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลาย โดยกาลล่วงไปแห่งเรา” (บาลี - มหา. ที. 10/178/141.) (4) ธรรมะที่ตถาคตตรัสรู้ เป็นสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดพบเห็นมาก่อน, แต่ก็ทำให้คนพันทุกซ์ได้จริง จึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ต้องได้รับการปกป้องเป็นอย่างดี. (5) ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์หลายเรื่อง ยังคงถูกปกปิดอยู่ แต่ธรรมและวินัย ที่ตถาคตประกาศแล้ว จะต้องได้รับการเปิดเผย. “ตถาคต ย่อมรู้พร้อมเฉพาะ ย่อมถึงพร้อมเฉพาะ ซึ่งธรรมธาตุนั้น (ปฏิจัสสมุขบาท) แล้ว, ย่อมบอก ย่อมแสดง ย่อมบัญญัติ ย่อมตั้งขึ้นไว้ ย่อมเปิดเผย ย่อมจำแนก แจกแจง ย่อมทำให้เป็นเหมือนการหยายของทีควัว.” (6) ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์หลายเรื่อง เป็นการศึกษา ‘ความรู้ ในความรู้’ และ ‘ความจริง ในความรู้’ แต่ธรรมและวินัย ที่ตถาคตประกาศแล้ว เป็นการศึกษา ‘ความรู้ ในความจริง’ และ ‘ความจริง ในความจริง’ ซึ่งมีศักดิ์สูงกว่า.

กงล้อธรรมจักร ยังคงหมุนต่อไป พร้อมกับการพัฒนาของ ปัญญาประดิษฐ์ (AI)

วิทยาการด้านปัญญาประดิษฐ์ ได้เข้าไปตอบสนองความต้องการ ในการพัฒนาอุตสาหกรรม การสื่อสาร การคมนาคม ตลอดจนการแพทย์ อย่างไม่หยุดยั้ง. นักฟิสิกส์ดาราศาสตร์ มุ่งค้นหาดาวเคราะห์ดวงใหม่ ที่เอื้อต่อการมีชีวิต ทำให้โครงการทางด้านอวกาศสหรัฐอเมริกา ยุโรป รัสเซีย จีน มีการลงทุนเพื่อการพัฒนาการ ยานสำรวจและยานขนส่งอุปกรณ์ รวมทั้งมนุษย์ ออกสู่อวกาศ. โดยมีนัยแฝงว่า โลกมนุษย์ใบนี้น่าจะเป็นอุปสรรคต่อการขยายเผ่าพันธุ์มนุษย์ ในอนาคต. โครงการแรก ที่มนุษย์จะต้องทำให้ได้คือ การไปเยือนดาวอังคาร. ในขณะที่นักวิทยาศาสตร์ต่างระดม สร้างเครื่องมือ เครื่องจักรกล ห้องทดลอง ศูนย์วิจัยทางด้านอวกาศ ตลอดจนนักบินอวกาศ เพื่อค้นหาโลกอื่น, แต่ตถาคต ได้พบโลกใหม่ มากกว่า 2,500 ปีแล้ว.

ทั้งนักวิทยาศาสตร์และพระพุทธเจ้า ต่างก็มีจุดหมายเดียวกัน ในการค้นหาโลกอันเป็นที่อยู่อาศัยแห่งใหม่ แต่การไปสู่โลกแห่งใหม่อันศิวิไลซ์นี้ กลับมุ่งหน้ากันไปคนละทิศทาง ชนิดตรงกัน

ข้าม. นักวิทยาศาสตร์ ต้องสร้างยานขนส่งที่มีความเร็วเท่ากับหรือเร็วกว่าแสง พาคนไปยังเป้าหมายที่แสนไกล, แต่ตถาคต พาคนปฏิบัติตามวิถีทางที่พระองค์บัญญัติ เพื่อไปสัมผัสกับเป้าหมายใกล้แค่เอื้อม ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่. ความสุขที่มนุษย์จะได้รับในโลกแห่งใหม่นี้ แตกต่างกันอย่างแน่นอน, โลกใหม่แบบวิทยาศาสตร์ ต้องแบก ต้องชน ต้องตอบสนอง ด้วยวัตถุ เป็นความสุขที่หนักและเหน้อย, แต่โลกใหม่แบบพุทธศาสตร์ คือโลกที่เป็นร่างกายของมนุษย์เราเอง ไม่ต้องแบก ไม่ต้องชน ไม่ต้องตอบสนองด้วยวัตถุ เพียงแค่รู้จักปล่อยวางภาระบางอย่าง ก็เป็นความสุขที่เบา สว่าง สะอาด และสงบเย็น.

การพัฒนาด้านปัญญาประดิษฐ์ และเทคโนโลยีอันทันสมัย ย่อมต้องพบกับอุปสรรคด้านงบประมาณลงทุนสูง ต้องยอมสูญเสียเวลา ในการรอผลสำเร็จจากการทดลอง ตลอดจนการสนับสนุนจากรัฐบาล. พุทธศาสตร์ มุ่งแก้ปัญหาความทุกข์ทางใจของมนุษย์ ส่วนหนึ่งมาจาก การตกเป็นทาสของเทคโนโลยี และการใช้ปัญญาประดิษฐ์ไปในทางที่เป็นโทษ. การเผยแผ่พุทธศาสตร์ ก็พบกับอุปสรรคเช่นเดียวกัน แต่ไม่ใช่เรื่องงบประมาณ หรือเรื่องเวลา. อุปสรรคสำคัญก็คือ ปัญหาทางด้านความเชื่อ และวัฒนธรรม ขนบประเพณีทางสังคม ระหว่างผู้นับถือศาสนาแนวอนุรักษนิยม (ยึดถือความเห็นที่ทำตามๆ กันมา) กับผู้นับถือศาสนาแนวคลาสสิก (ยึดถือคำสอนดั้งเดิมของศาสดา). ฝ่ายผู้นับถือศาสนาแนวอนุรักษนิยม มีทั้งอำนาจทางกฎหมาย การเมือง และมีจำนวนปริมาณ เหนือกว่าผู้นับถือศาสนาแนวคลาสสิก มากมายหลายเท่า. ฝ่ายอนุรักษนิยมพิทักษ์คำสอนตามแนวอาจารย์ของตน ซึ่งเป็นสาวก. ความต่างศักดิ์กันในด้านอำนาจและปริมาณ ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการเผยแผ่ศาสนา ตามแนวคลาสสิก ที่มุ่งเน้นคำสอนดั้งเดิมของพระศาสดา และก่อให้เกิดความขัดแย้งในทางการเมืองตามมา.

ปัญหาและอุปสรรค อันเกิดจากแรงต้านของฝ่ายอนุรักษนิยม ทำให้ฝ่ายที่นับถือศาสนาแนวคลาสสิก จำเป็นต้องปฏิรูปวิถีปฏิบัติของตนเองเสียใหม่ เพื่อปกป้องสวัสดิภาพของฝ่ายตน และการเป็นการเผยแผ่ศาสนาเชิงรุก. จึงยกระดับการเป็นผู้นับถือศาสนาแนวคลาสสิก ไปเป็น **กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนาแนวปฏิรูป**. ในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง 2 สำนัก ที่โดดเด่นในขณะนี้ คือ กลุ่มสมณะและชุมชนชาวอโศก และ กลุ่มผู้เผยแผ่พุทธวจน วัฒนาป่าพง.

การเผยแผ่พระพุทธรศาสนา ของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ สมณะชาวอโศก (สันตืออโศก) กับ การเผยแผ่พุทธวจน ของพระอาจารย์คึกฤทธิ์ โสตถิผโล วัฒนาป่าพง จ.ปทุมธานี ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนาแนวปฏิรูป ซึ่งต่างก็อ้างว่าเป็นเนื้อแท้ของพุทธศาสนด้วยกันทั้งสองแห่ง. แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันบ้าง ในด้านวัฒนธรรม และวิถีปฏิบัติ ตลอดจนรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ แต่ทั้งสองแห่ง ก็ยังถือปฏิบัติธรรมและเผยแผ่พุทธศาสนา ทั้งในแนวกว้างและแนวลึกมาตลอด กว่า 40 ปี. ใน การเผยแผ่พระพุทธรศาสนา, ทั้งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ และพระอาจารย์คึกฤทธิ์ ต่างก็เผชิญกับแรง

กตตัน จากองค์กรปกครองสงฆ์ในประเทศไทยมาตลอด จากความเห็นที่แตกต่างกัน เกือบจะสิ้นเชิง. สมณะชาวอโศก ถือปฏิบัติเคร่งครัดในศีลวัตรและการพากเพียรทางจิต ตลอดจน การสร้างสาธารณโภคี ก่อนเกิด “สังคมบุญนิยม” ให้แก่ชาวคณะอโศกและประชาชนที่เลื่อมใส จนก่อเกิดชุมชนชาวพุทธขึ้น อย่างกว้างขวางในทุกภาคของประเทศไทย. ขณะที่พุทธศาสนิกชน วัดนาป่าพง นำโดยพระอาจารย์ศีกฤทธิ โสตุถิโณ ถือปฏิบัติเคร่งครัดตามแนวพุทธวจน มุ่งปฏิบัติศีล สมาธิ ภาวนา ควบคู่ไปกับการเผยแผ่คำของตถาคต จนกระทั่งก่อเกิด “สังคมพุทธวจน” อย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศเช่นกัน. จุดเด่นของสองสำนัก คือ สมณะและชาวชุมชนชาวอโศก มุ่งสร้างรูปธรรมขึ้นมารองรับสังคมบุญนิยม ที่สามารถจับต้องได้ วัดค่าได้ ด้วยเกณฑ์ทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง. ส่วนกลุ่มผู้เผยแผ่พุทธวจน วัดนาป่าพง มุ่งอนุรักษ์และเผยแผ่คำสอน ที่เป็นต้นฉบับจริง ของพระพุทธเจ้า ด้วยการถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตามพุทธวจน โดยอาศัยเทคโนโลยีการสื่อสาร มาเป็นช่องทางในการเผยแผ่.

สังคมบุญนิยม และ สังคมพุทธวจนะ ต่างก็มีองค์กรสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง เช่น มูลนิธิ สมาคม บริษัท ชมรม กลุ่มชมรवास สำหรับการสร้างความเสถียรภาพ ในการเผยแผ่ตามวิถีทางของแต่ละแห่ง. สร้างผลกระทบอย่างมาก ต่อคณะสงฆ์กระแสหลัก ต่อองค์กรปกครองสงฆ์ในประเทศไทย เช่น มหาเถรสมาคม วัด สำนักสงฆ์ และกลุ่มองค์กรชาวพุทธอื่นๆ ที่ต่างไม่เห็นด้วยกับแนวทางของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ และพระอาจารย์ศีกฤทธิ โสตุถิโณ. ซึ่งผู้นำทั้งสองแห่งต่างถูกกล่าวโทษว่า ได้กระทำให้พุทธศาสนาผิดเพี้ยน (ผิดไปจากที่สงฆ์กระแสหลัก เคยยึดถือปฏิบัติกันมาแต่อดีต) ด้วยข้อหา อวดอ้างอุตตริมนุสสรรมที่ไม่มีในตน และข้อหาอื่นๆ. กระแสต้านที่มีต่อคณะผู้เผยแผ่พุทธศาสนาทั้งสองแห่งนี้ มีทั้งรุนแรงและหนักเบาแตกต่างกัน แต่ก็ได้ทำให้คณะผู้เผยแผ่ทั้งสองแห่ง เลิกล้มหรือลดการพัฒนาในวิถีปฏิบัติตามแนวทางของตนแต่อย่างใด. อุปสรรคเหล่านั้น กลับเป็นแรงหนุนให้เกิดการพัฒนาองค์กรสงฆ์ภายใน อย่างต่อเนื่อง บังเกิดคุณภาพและปริมาณที่วัดค่าได้ อันเป็นผลมาจากการถือปฏิบัติเคร่งครัดในศีลวัตร ในพรหมจรรย์ และในพุทธวจนอย่างเคร่งครัด. แนวทางพุทธวจน ได้ก่อให้เกิด *การสังคายนา* พระไตรปิฎกอีกครั้งหนึ่ง ส่วนแนวทางสันตอโศก ได้ก่อให้เกิด *โมเดลสังคมอาริยะ (บุญนิยม)* ที่แผ่ขยายไปสู่การปฏิรูปเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมแนวพุทธ และเป็นที่ยึดถือไปทั่วโลกเช่นกัน.

กล่าวได้ว่า แนวทางและวิถี แบบสังคมบุญนิยม และ แบบสังคมพุทธวจนะ เปรียบเหมือน การเข็นกงล้อธรรมจักรร่วมกัน. คณะสงฆ์ชาวอโศกและชุมชนบุญนิยม ได้ทำให้กงล้อธรรมจักร มีรัศมีของกงล้อใหญ่ขึ้น เพราะผลแห่งการปฏิบัติ และการเผยแผ่โครงสร้างในแนวกว้าง. คณะสงฆ์วัดนาป่าพงและกลุ่มชมรवास ได้ทำให้กงล้อธรรมจักรมีขนาดหน้ากว้าง เพราะผลแห่งการปฏิบัติ และการเผยแผ่ต้นธาตุต้นธรรม อันเป็นแก่นแท้แห่งพุทธศาสนาในแนวลึก. กงล้อที่มีรัศมีขนาดใหญ่

ยอมเล่นไปข้างหน้าผ่านหลุมบ่อเล็กใหญ่ (อุปสรรค) ได้อย่างราบรื่นและนุ่มนวล มากกว่ากงล้อที่มีรัศมีขนาดเล็ก. กงล้อที่มีหน้ากว้าง ย่อมตั้งอยู่และเล่นไปได้อย่างมั่นคง ไมโอนเอนหรือล้มได้ง่าย เพราะอิทธิพลแรงกระทบกระแทกที่มากกระทำ (อุปสรรค) ส่งผลให้แก่กันแท้ของพระพุทธานุศาสนาดำเนินต่อไปได้ สมดังคำของตถาคตที่ว่า *“ข้อนี้เป็นพรหมจรรย์ทั้งหมดทั้งสิ้นทีเดียว คือความมีมิตรดี ความมีสหายดี ความมีเพื่อนผู้แวดล้อมดี”*

นับว่าเป็นการสมควรแล้ว ที่นักวิทยาศาสตร์ มีขอบเขตศึกษาแค่เรื่องของวัตถุธาตุ. ถ้านักวิทยาศาสตร์คนใดคนหนึ่ง ออกมาประกาศว่าตนเองตรัสรู้ธรรมอันวิเศษ หรือค้นพบอนุภาคพระเจ้าแล้ว. ก็ไม่ทราบว่าจะวางพระพุทธเจ้าและพระเจ้าองค์อื่นๆ ไว้ตรงไหน. ขณะเดียวกัน ถ้าพระพุทธเจ้า ประกาศทฤษฎีสัมพัทธภาพแทนไอน์สไตน์ และทฤษฎีบิกแบง ก็ไม่ทราบว่าจะมีนักวิทยาศาสตร์ไว้ทำไม เช่นกัน. ภารกิจร่วมระหว่างวิทยาศาสตร์-พุทธศาสน์ ยังคงดำเนินต่อไปอย่างสันติ.

